

Борис Грінченко

Украла (скорочено)

Коли вчитель зайшов у клас, зараз побачив, що там робиться щось непевне.

— Що тут у вас діється?

Усі мовчали, стоячи навкруг одної парти. На тій парті сиділа Олександра. Це була дівчинка першого року навчання, дочка сільського писарчука-п'янички. Вона сиділа, низько похнюпивши голову і втупивши очі у свій стіл. Її біляве, у веснянках обличчя було біле, як крейда.

Озвалася Пріська — подруга Олександри. Батько її був у економії за прикажчика. Пріська була дівчина сита, добре годована — вона завсігди носила з дому гарну їжу. Пріська погано вчилася, але була дуже весела й не могла говорити не сміючись. Вона й тепер, осміхаючись, загомоніла:

— Та Олександра вкрала в мене хліб! — сказала Пріська и зареготалася.

Ця звістка дуже вразила вчителя. Такого в школі ще не було.

— Олександрє, правда цьому?

Вона нерухомо сиділа, мов кам'яна.

— Вона не вперше це краде. Вона кілька разів у мене тягала. Та я все мовчала. А оце вже сьогодні... Бачу, захопила хліб та й побігла надвір. Я прибігла до неї, а вона злякалась: «Не кажи, — каже, — вчителєві».